

nemlig ſlet ikke Statteybelle ſom Betingeſſe for Udøvelſen af den almindelige Valgret; men netop fordi man ikke forlangte denne Garanti for Valgene til Folkethinget, netop derfor blev det ſaa meget mere nødvendigt at værne Landſtingets fulde Selvſtændighed til at værne om de Inter-eſſer, ſom man ingen Garanti havde for i Folkethinget. Det er Sagen, og naar de Herrer ville læſe f. Ex., hvad Eſchering udtalte ved denne Leilighed — jeg citerer ham, jeg vil ikke tale om David og Andre, da de Herrer naturligviis ikke ville anerkjende diſſe ſom Frihedsmænd, derfor nævner jeg et Navn, ſom de maa respektere — ſaa kunne de læſe Sp. 1898, 1899 og 1900. (Stemmer: Læs det op. Andre Stemmer: Lad bare være!). Jeg ſkal citere det mine Herrer eller jeg kan ogſaa kun referere det, da det rigtignok er tre ſtore Sider, ſaa det vil maatte blive for Meget at læſe op. Man vil ſe, at ſamtidig med at han holder paa den almindelige Valgret, peger han paa, at man ikke maa glemme, at vi, ſom ſidde her efter den almindelige Valgret, ere kun Repræſentanter for viſſe Majoriteter af Befolkningen. Der gives ingen Valgret, hvorefter man kan repræſentere det hele Folk, der vil beſtandig gives ſtore Minoriteter, ſom kunne fordeles rundt i i alle Valgkretsene, ſaaledes at de ingen Steder komme til Orde, de maa beſtyttes, og han udtaler da, at det kan ingen Anden gjøre end Kongen, der i ſin Perſonlighed optager den fulde Repræſentation af hele Folket med alle dets Inter-eſſer. Og ſaa ſiger Eſchering, at netop for at undgaa, at Kongemagten direkte ſtal ſtøbe ſammen med de folkevalgte Repræſentanter, ſtal man ſtabe en ſaadan Inſtitution, ſom kan være et Mellemled mellem Kongen og Folkethinget, et andet Thing, der kan modtage Stødet, og det er Landſtinget. (Stemmer: Læs det op!). Ja jeg ſtal gjerne citere hans Ord i den Retning. Han ſiger, at „vi maa ikke undlade at ſikre Kongemagten ved fornuſtige Indretninger, ſaaledes at den bliver mindre beſværet, og dens ophæiede Kalb mindre hyppig udfat for direkte Sammenſtød med ydre Faktia“, og ſaa ſiger han, at „ſkjøndt vi ganſke viſt betragte os ſom Repræſentanter for Folket, ere vi kun Repræſentanter for Majoriteten, og ſkjøndt Folket, naar man optager det i ſin ſtore Helhed, vel maa ſiges altid at have Ret“ — det er hans Ord — „ſaa maa man huſſe, at vi ere kun Repræſentanter for Majoriteten, og huſſe, hvortil Folket kan gaa i ſine Afſindighedsperioder“ — det er ogſaa Eſchering's Udtryk — „og da er det godt, at der gives andre Mellemled mellem Kongemagten, der kunne tage mod Stødet“. Jeg beder alſaa bemærket af dem, der tale om, at Landſtinget ſtal gaa af Veien, naar det trækker op til Krifer, at det iſølge Eſchering's Mening netop er, naar det

trækker op til Krifer, at Landſtinget ſtal ſtaa ſaſt og tage mod Stødet. (Stemmer: Læs det op!) Jeg ſtal ikke lade mig forlokke af de Herrer til at fordybe mig yderligere heri, de kunne jo ſelv ſtaa op og læſe, hvad det ſtaaer i den grundlovgivende Nigsdags Forhandlinger. Dermed tror jeg for mit Bekommende idetmindſte at have afviſt den Yttring, at, fordi dette Thing har en bredere Baſis for ſit Valg, ſtulde det have nogensomhelſt moraliſt eller politiſt Magt fremfor Landſtinget. Landſtingets Rolle bliver netop betydningsfuld i ſtore Krifer; naar Alt berimod gaar ſin daglige jevne Gang, kan Landſtinget føre en ubemærket Livværelſe i den lovgivende Forſamling. Det gaar her ligesom i et ordentlig Familienliv: de yngre, arbejdsdygtige Kræfter i Familien kunne, ſaalange Alt gaar ſin rolige Gang, i det væſentlige arbejde og ſtyre Gaarden, men naar de tilſidesætte ethvert Hensyn til de Eldres berettigede Krav, ſaa forringe i Virkeligheden de Yngre deres egen Magt og Indflydelse iſtedetfor at udvide den.

N. Andersen: Jeg ſkal ikke trætte Dem længe, men kun ſige et Par Ord i Anledning af, hvad den ærede Ordfører idag har fremſat. Jeg kan ikke forſtaa, at der var nogen Anledning for den ærede Ordfører til at komme tilbage til min Yttring fra Lørdags, efterat jeg igaar havde haft Leilighed til at berigtige adſkillige ærede Taleres Miſforſtaaelse af mine Ord, og det forekommer mig ogſaa, at den ærede Ordfører gjerne kunde have ſundet en anden Udlægning end den, han fandt. Naar han holder ſig i Grindring, hvorledes Nummet mellem den 12te April 1877 og 8de Novbr. f. A. blev udfyldt, behøvede han ikke den Udtydning af mine Ord, ſom han kom til; en anden Udlægning, forekommer det mig, havde været endel nærmere. Men naar den ærede Ordfører endogſaa gif ſaa vidt, at han kunde udlægge mine Ord ſom en Fornærmelse imod Kongemagten, vil jeg i og for ſig anſe det for overflødigt at ſvare Noget dertil, om ikke af anden Grund, ſaa fordi denne Udtalelſe i og for ſig ſelv er uden Indhold; thi Kongemagten er jo ikke en Perſon, ſom kan fornærmes, den er et Begreb, og et Begreb kan ikke fornærmes, ſaa den Udtalelſe er alſaa i og for ſig uden Indhold. Naar den ærede Ordfører dernæſt vilde paafaa, at jeg ved mine uforſigtige Udtryk — ſaaledes betegenede han dem; jeg tror nu ikke, at de vare uforſigtige, jeg tror, at de vare rigtige — havde valet en ſtær Indignation her i Thinget hos forſtjellige Talere, vil jeg tillade mig at minde om, at den Taler, der talte, ikke nærmest, men næſt nærmest før mig, var den, der slog Tonen an. Det var det ærede Medlem for Svendborg